

V kostele se našly písemnosti staré 224 let

KDYŽ OŽIJÍ MINULOST. Některé písemnosti přečkaly války i revoluce. Foto: archiv krajského úřadu

JAKUB OMELKA

Hulín – Není výjimkou, že se do věží kostelů a dalších významných staveb ukládají schránky, které mají být jistým poselstvím pro budoucí generace. Jednu takovou našli také řemeslníci při opravě střechy kostela svatého Václava v Hulíně. Zástupci kraje i města v pondělí 6. května na hulínské faře krabičku otevřeli a zjistili, že se v ní nacházejí písemnosti a staré mince z 18. až 20. století. Veškeré předměty, které jsou majetkem Římskokatolické farnosti Hulín, byly předány řediteli Muzea jihovýchodní Moravy ve Zlíně Pavlu Hrubcovi, který je dále postoupí odborníkům muzea.

NA DEN PŘESNĚ 99 LET

Farář kostela Jiří Kopřiva popsal obsah již zrezivělé plechové krabičky. „V papírovém obalu převázaném provázkem byl uložen svazek listin – z toho jedna byla

datována rokem 1920. Dále byl přítomen svazek poškozených dokumentů, přičemž na jednom z nich byl patrný rok 1795, na jiném datum 1. února 1885, ovšem s ohledem na nebezpečí poškození nebyly tyto listiny blíže zkoumány,“ vyjmenoval Kopřiva a dodal, že k písemnostem bylo přiloženo ještě deset kusů mincí různého data. Příhodné je, že nejmladší listina pochází z 6. května 1920. Je to tedy přesně 99 let ode dne, kdy byla schránka otevřena. Vedoucí oddělení památkové péče krajského úřadu Alena Pospíšilová se svěřila, že se jedná o zajímavou náhodu, z níž jí běhá mráz po zádech.

Nález ocenil také starosta Hulína Roman Hoza. „Jsme si vědomi toho, že kostel s farou jsou historicky nejcennějšími objekty, které v Hulíně máme. Že se při otevření schránky doslova dotkneme historie, je nevšední zážitek,“ sršel nadšením Hoza.

Věž kostela v Hulíně vydala listiny staré dvě století

HULÍN Vzkaz z dávné minulosti objevili dělníci při rekonstrukci střechy hulínského kostela svatého Václava. Zrezivělá kovová schránka vydala svazek dokumentů převázaný provázkem. Nejstarší je z roku 1795.

„Možná tam bude i starší, ale to zatím nevíme. Ne všechny listiny se totiž podařilo přečíst,“ uvedl farář kostela Jiří Kopřiva.

Další datum, které bylo patrné, je 1. února 1885. Jednotlivé listy však byly spleené dohromady.

„Proto se jich hned po otevření schránky ujali odborníci Muzea ji-

hovýchodní Moravy,“ uvedl krajský radní odpovědný za kulturu Miroslav Kašný.

Snadno čitelná byla jen nejmladší ze zpráv, datovaná 6. května 1920, tedy přesně na den 99 let před otevřením schránky.

V ní jsou popsány okolnosti opravy, kterou tehdy dělali. „Vichřice poničila věž, jež se naklonila a zatékalo pod ni,“ přetlumočil Kopřiva. Vlhkost se dostala i do schránky a poznamenala starší listiny. Proto je vysušili a vložili s novým vzkazem zpět. Nyní už ale potřebují restaurátorský zásah.

Pokud se je podaří oddělit a přečíst, pořídí odborníci kopie či opisy a vrátí do schránky je. Originály, které jsou majetkem Římskokatolické farnosti Hulín, čeká s největší pravděpodobností umístění v některém z archivů či muzeí.

„Papír už je v takovém stavu, že by další pobyt ve schránce nevydržel, a tím by se informace nadobro ztratily,“ potvrdil Kopřiva.

Předpokládá, že podle zvyklostí v nich budou informace o běžném životě farnosti té doby. Kromě listin obsahovala schránka také několik mincí.

„Objevených dokumentů se hned po otevření schránky ujali odborníci Muzea jihovýchodní Moravy.“

Miroslav Kašný

krajský radní odpovědný za kulturu

Až se bude s koncem opravy vracet na místo, přibude v ní také letošní záznam. Text připraví jak radnice, tak farnost. Psát se bude speciálním inkoustem, který používají archiváři, aby byl čitelný i po mnoha desetiletích. „Dřív než za sto let se střecha znovu opravovat nebude,“ usmál se farář.

Hulínský kostel svatého Václava je románská stavba z počátku 13. století, zapsaná na ústředním seznamu kulturních památek. V roce 1748 jej poškodil požár, z původního kostela se zachovala západní část stavěná z tesaných

trámů, mezi které se lilo vápno, a dnes už nevyužívaný vchod. Znovu byl chrám vysvěcen o šest let později a právě z té doby je i střešní krov, do jehož rekonstrukce se loni farnost pustila.

Čekat už nebylo možné, podle odhadu statika zbýval rok či dva do úplného zřícení střechy.

Celkem jde o zakázku za třináct milionů korun, finančně ji podpořil kraj i město. Většina peněz ale pochází od soukromých dárců.

S dokončením se počítá na přelomu letošního srpna a září.

– **Petra Procházková**

Poklad z věže kostela

Hulín (rc) - Před 99 lety vložil farář Seidl dopis do kovové schránky, která byla uložena ve věžičce kostela sv. Václava. S postupující opravou byla tato schránka opět nalezena a za dohledu členů odboru kultury a památkové péče Zlínského kraje a vedení města Hulín ji farář Kopřiva otevřel. Schránka obsahovala kro-

mě dopisu i mnohem starší listiny, jedno z čitelných dat odkazovalo na rok 1795, přidáno bylo i několik historických mincí. Celý nález teď poputuje k odborníkům, kteří se pokusí staré předměty restaurovat. Obsah obohacený o předměty současné generace by se pak měl vrátit zpět na opravenou střechu kostela.

Lidé odvedle

PŘEDSTAVUJEME VAŠE SOUSEDY. Náš projekt nazvaný Lidé odvedle vám pravidelně každý týden přináší příběh člověka z Kroměřížska. Jsou to lidé z vašeho okolí. Najdete mezi nimi

své sousedy, známé anebo lidi, které třeba denně potkáváte a vlastně o nich nic nevíte. My vás s nimi seznámíme. Každý týden na tomto místě.

Vždy mám radost, když k nám zavítá divadelní spolek, říká ředitel kulturního centra

Sedmadvacetiletý Zdeněk Štokman se odmalička pohyboval kolem kultury, nakonec ale vystudoval speciální pedagogiku. Přesto se k oboru vrátil a stal se ředitelem Městského kulturního centra v Hulíně

Cesta do křesla ředitele Městského kulturního centra (MKC) byla klikatá. Odmalička jsem se pohyboval kolem kultury, chtěl jsem studovat herectví. To mi bohužel nevyšlo. Stejně jako medicína. Nakonec jsem vystudoval speciální pedagogiku, která má jak k herectví, tak k medicíně blíž, než si myslíte.

Díky zkušenostem z dětství a k tomu i studiu logopedie jsem byl osloven, zda bych

nepomohl v Hulíně s „dramaťákem“. Když jsem byl pak toho všeho součástí, občas jsem něco moderoval či různě vystupoval. Všiml si mě tehdejší ředitel MKC a nabídl mi místo programového pracovníka.

Po jeho odchodu se ze mě stal postupně vedoucí a následně ředitel MKC. U některých akcí si říkám, že budou super, a nakonec tomu tak není. Za úspěšnou proto hodnotím tu akci, k níž se mi dostane dobré zpětné vazby a přijde dost lidí.

Divadlo miluji. Sám hraji v přerovském amatérském divadle. Proto mám vždy ohromnou radost, když k nám zavítá divadelní spolek. Člověka hřeje na duši, že přivedl do Hulína někoho, kdo pro divadlo něco udělal, něco v oné branži znamená. Napří-

klad tady byla paní Hana Maciuchová, Lukáš Langmajer a další.

Rodina je tolerantní. Kultura se dělá po večerech, o víkendech. Realizace akce je mnohdy složitější, než si lidé myslí, a já si ji moc neužiji. Neustále přemýšlím, zda mám dárky, jestli je dobrý vzduch v sále a mnoho dalšího. Po akci nemůžu dlouho usnout. Stále přemýšlím, co bylo dobré, co udělat příště jinak.

Z místa ředitele MKC budu brzy odcházet a mé další kro-

ky povedou do oboru, který jsem vystudoval. Na tuto práci však nikdy nezapomenu.

Myslím, že se nemám za co stydět. Ne každý má to štěstí se v tak mladém věku, je mi 27 let, dostat na tak zajímavé a skvělé místo. **(ome)**

Snímky: archiv Zdeňka Štokmana

O kom byste si rádi přečetli? Pošlete nám tip na e-mail:

redakce.kromerizsky@denik.cz

Zprávy z Kroměřížska

Hulínský autor graffiti pod cestu schoval partyzána

Ke slavným osobnostem českých dějin nyní přibyl obraz člověka vylézajícího z kanálu

JAKUB OMELKA

Hulín – Antonín Stojan, Karel Havlíček Borovský, Jaroslav Vrchlický či František Palacký. Podobizny těchto českých velikánů prostřednictvím graffiti přenesl na zdi hulínských ulic dosud neznámý autor, podle některých vandal. Najdou se však i lidé, kteří se na jeho výtvoře dokonce těšili a čekali, kde udeří příště.

Od posledního díla však uplynulo několik měsíců a vypadalo to, že ve svém řádění již pokračovat nebude. Neznámý umělec ale překvapil. V posledních dnech přidal další kresbu. Avšak z trochu jiného soudku. Jedná se o ruce vystrkující z domnělého kanálu ceduli s názvem ulice Partyzánská. Podle starosty Hulína Romana Hozy je však téměř jisté, že se jedná o stejného umělce. „Na rukopisu díla je znát, že jde o téhož autora,“ potvrdil Hoza.

Zatímco minulé výtvoře se

VTIPNÉ POJETÍ. Smysl pro humor se tvůrci upřít nedá. Nová kresba většině místních nevadí, přestože je nelegální. Snímky: Deník/Jakub Omelka

nacházejí na zdech či na zídce u řeky, nyní se dílo objevilo na silnici, po které jezdí auta. Nabíledni je tedy otázka, zda nemůže obraz ohrozit dopravu tím, že by překvapil řidiče. Vozovka je majetkem města. Nechystá se proto radnice z

důvodu bezpečnosti nákres odstranit?

„Jedná se o místní komunikaci. Malba nikomu nevadí. Řekl bych, že bude působit jako jistý druh retardéru,“ odpověděl na dotaz starosta. „Kdyby se jednalo o hlavní komunikaci, bylo by to asi o něčem jiném,“ připouští Roman Hoza. Nový výtvar se nachází téměř na okraji Hulína.

„Pokud jej budou lidé chtít spatřit, pojedou ulicí k letnímu kinu a pak budou pokračovat rovně na Pravčice,“ popsal starosta Roman Hoza.

KRESBY SE LIDEM LÍBÍ

Lidé jsou vůči tomuto druhu graffiti celkem benevolentní. Jedním z nich je i Bronislav Lukeš, který na dílo vidí ze svých oken. Lukeš nemá poňtí, kdo by mohl být autorem. „Objevilo se to tu jednoho rána. Sprejují to asi vždy v noci. A my jsme tehdy vůbec nic neslyšeli,“ uvedl. „Já jim

fandím. Líbí se mi všechny kresby, které v Hulíně dosud vznikly,“ svěřil se.

„Jedná se o místní komunikaci. Malba nikomu nevadí. Řekl bych, že bude působit jako jistý druh retardéru.“

Roman Hoza, starosta Hulína

Dlouholetý sprejer Milan Ženožička chystá v Hulíně v červnu velkou akci s názvem PodHul, při které jeho 22 kolegů ozdobí železniční podchod výjevy z hulínské historie. Neznámého autora pouličních výtvarů se Ženožička zastal.

„Raději se budu dívat na jeho kresby než na kdejakou hnusnou reklamu,“ vzkázal na adresu „vandala“.

Z PŘEDCHOZÍCH DĚL. Kresba, která se objevila v ulici Palackého, je jedním z několika děl neznámého umělce. Foto: Deník/Jakub Omelka

Vylepšení rozpočtu i výchova k ekologii - sběr papíru ve školách je stále oblíbený

Sběr papíru

Sběr starého papíru ve školách pamatuje už několik generací, oblíbený je dodnes. Mnoho škol vyhlásuje i několikrát do roka sběrové dny, někde se kromě rodičů a žáků může přidat také široká veřejnost. „Papír sbíráme v průběhu celého roku. U školy máme velké plechové kontejnery, lidé sem mohou nosit papír průběžně. Třikrát do roka máme sběrové dny. Peníze používáme na nákup pomůcek do výtvarného ateliéru a na nákup sešitů,“ vysvětluje ředitelka ZŠ Strílky Martina Raiserová. Také v 1. ZŠ Holešov není sběr omezen jen vyhlášenými sběrovými dny. „I když jsou vyhlášovány několikrát do roka, rodiče mohou papír ve větším množství přivést kdykoli podle předchozí domluvy,“ říká zdejší ředitelka Jarmila Růžičková.

V ZŠ Zámoraví má sběr druhotných surovin na starosti školní družina. Výtěžek v řádu několika tisíc korun ročně je na konci školního roku spravedlivě rozdělený mezi jednotlivé třídy a použitý na pokrytí části nákladů na školy v přírodě. „Zapojuje se i školní kuchyně, která

Region (trn) – Za starý papír platí výkupny okolo jedné koruny za kilogram. Pokud se však ve škole podaří nasbírat 10 tun naráz, za utržené peníze lze dětem dopřát pobyt v přírodě, hračky do družiny či pomůcky do výtvarného ateliéru. Výdělek doprovází i dobrý pocit – odevzdaný papír zachrání před pokácením několik stromů.

Pravidelné sběrové dny pořádá i Základní škola Hulín.

všechny obalové materiály postupně skládá a přidává ke sběru,“ přibližuje vedoucí vychovatelka školní družiny Blanka Kučeríková. V ZŠ Slovan v Kroměříži se množství odevzdaného papíru již několik let pohybuje kolem 10 tun. Po akci škola vyhodnotí

sběrače a třídy s nejvyššími sběrovými hodnotami obdrží finanční příspěvek na školní výlet. ZŠ Hulín zase výtěžek rozděljuje do tříd podle nasbíraných kilogramů a využívá jej na zaplacení vstupného na interaktivní školní akce.

Výtěžek sběru jde zpět do škol

Sběrem starého papíru však ekologické aktivity ve školách nekončí. Mnohde je v kurzu sběr plastových víček, jehož účelem je získání finančních prostředků pro

konkrétní zdravotně postižené dítě. Na popularitě nabývá i sběr hliníku. „Děti nosí umyté obaly od potravin, vršky od jogurtů, plechovky apod. Ze získané finanční částky v řádu několika stovek kupujeme chléb a suroviny na pomazánky a v družině pak chystáme odpolední svačinky. Z jednoho odvozu byly peníze použity na zakoupení keramické hlíny,“ vypočítává Blanka Kučeríková. Do škol mohou nosit žáci třeba i použité baterie, nefunkční drobné elektrospotřebiče, prázdné cartridge a tonery, DVD a CD, rozbité mobilní telefony, kuchyňský olej, textil či usušenou pomerančovou a citrónovou kůru nebo kaštany.

Bodový systém

Mnoho škol je zapojeno do celorepublikového programu RECYKLOHRANÍ. Za nasbíraný „odpad“ škola získává body, které může směnít za hračky, učební pomůcky nebo výtvarný materiál apod. „Do družiny jsme tímto způsobem získali stolní fotbal, florbalové hokejky a spoustu dalšího. Děti tak od mala vědí, že být zodpovědný a pracovat se vyplatí. Vědí, že ten na hřišti

tolik potřebný míč byl vlastně směněn za starou rozbitou žehličku. A my všichni máme velice dobrý pocit, že naše škola ušetřila životnímu prostředí řadu důležitých surovin,“ pochvaluje si Blanka Kučeríková.

Děti a ekologie

„Na naší škole absolvují všichni žáci vzdělávací program TONDA OBAL zaměřený na třídění odpadů,“ informuje zástupce ředitele ZŠ Slovan Světlana Hajdinová. Kromě dalších aktivit má škola na pozemku dva komposty, kam ukládá bioodpad. Ekologických aktivit škol si všímají i různá vzdělávací centra a instituce. „V roce 2009 jsme poprvé získali mezinárodní titul Ekoškola a v současné době jsme ho již po čtvrté obhájili, na což jsme náležitě hrdí. Žáky vedeme k lásce k přírodě různými formami a metodami nejen ve výuce, ale také v mimoškolní zájmové činnosti. Spolupracujeme s organizacemi při realizaci projektů zaměřených na environmentální výchovu. A třeba nádoby na třídění odpadů máme v každé třídě,“ uzavírá zástupkyně ředitelky ZŠ Hulín Irena Janů.

Pořádání slavností piva je jeden velký mejdan, v němž nevnímáte dny ani hodiny

Ještě než se dostaneme k letošním Slavnostem piva pod komínem, pojďme si trochu říct, co vlastně pořádání hudebního festivalu obnáší. Jak dlouho trvají přípravy takové akce?

Program musíme zařizovat na rok dopředu a už teď máme víceméně hotový program i na rok 2020. Dobrých kapel je ovšem málo a festivalů čím dál více, takže málokdy se podaří zajistit nějaké exkluzivní vystoupení.

Jak moc je v dnešní době obtížné sjednat kapely, o které máte zájem?

Za ta léta už máme s mnoha kapelami docela dobré vztahy, s některými až nadstandardní a kamarádské, proto ta jednání nejsou zas tak těžká. Vždycky je to o vztazích. Máme zájem na tom, aby kapely u nás byly v pohodě a v klidu a aby měly komfort, který si zaslouží. Nešetříme na zvuku, na světlech na pódiu ani na cateringu. Teď máme krásné zázemí v Záhlinickém pivovaru a myslím, že se k nám kapely rády vracejí.

Foto: Š. Žourková

Lumír Zakravač je dlouholetý pořadatel známých slavností piva v našem regionu. Organizování zábavně hudebního festivalu se věnuje již dvacet čtyři let a v tomto oboru má proto nemalé zkušenosti. V současné době se věnuje především přípravám třetího ročníku Slavností piva pod komínem v Záhlinicích, které vypuknou již za pár dní. I v tomto pro něj hektickém období si našel čas, aby čtenářům objasnil, co pořádání takového pivního festivalu obnáší. Náš rozhovor pak ani nemohl probíhat jinak než u piva.

Občas zaznamenávám i kritické názory, že se na vašich akcích mnoho hudebních jmen opakuje. Co byste k tomu řekl?

Jak už jsem řekl, teď už bude spíše na Kubovi, zda přitáhne nějakou novou zajímavou kapelu, neboť má větší hudební přehled než já. Na svoji obranu řeknu jen to, že opravdu ten český rybníček je malinký a my nejsme festival, který by si mohl koupit kapelu za milion korun, i když bych chtěl. Ta výše je proto velmi omezená z pohledu financí a dostupnosti kapel. Pokud tu tedy v okolí hraje nějaká kapela třikrát za léto a stojí nějaké nehorázné peníze, nevidím pak smysl ji brát ještě do Záhlinic.

Lumír Zakravač

Dokážete srovnat cenové podmínky kapel v minulých letech a dnes? Izzi z Dogy v našem nedávném rozhovoru tvrdil, že kapely v současnosti podražily o sto procent. Jak na to jako pořadatel můžete reagovat?

Je pravdou, že cenovky se posunuly hodně vysoko. Asi to souvisí s tím, že pořád v televizi mluví o tom, jak se mají všichni dobře. (úsměv) Takže kapela, která nedávno brala 50 tisíc, dnes bere 150 tisíc apod. Nemůžeme ale kvůli tomu nějak drasticky zvedat vstupné, protože lidi si dnes můžou vybrat, na jaký festák půjdou. Je to spíš o tom poskládat ten program tak, aby byla na konci viditelná alespoň nějaká nula v návratnosti. Kapely ale dnes hodně i zkvalitňují svou show a dbají na svoji prezentaci, takže je jasné, že s tím souvisejí jejich náklady. Dnes jsou standardem pyroshow, světelné efekty a velké scény, takže to bych neviděl jako problém. A jak na to reagovat? Můžu třeba pozvat jednu velkou kapelu, kterou doopravdy chci, a přizpůsobím tomu zbytek programu. Jenomže ta kapela mě bude stát takové peníze, za které dnes zaplatím program celého jednoho festivalového dne. Je proto potřeba to poskládat tak, aby to mělo nějakou ekonomickou logiku

a lidi se bavili po celou dobu akce, ne jen při jedné hlavní kapele. Navíc na našich slavnostech piva není ta muzika úplně prvořadá. Zakládáme si i na těch ostatních věcech okolo, aby se zde lidi cítili dobře a byla to pohodová akce, o které řeknou svým známým.

Jak moc pomáhají sponzoři? Je těžké je pro takovou akci najít?

Těžké to je. Jsme pivní festival, což zajímá samozřejmě pivovary, ale třeba banka nebo pojišťovna do podobné akce asi nepůjde, protože to je jakoby „proti zdraví“. Spousta firem sice dnes funguje dobře, ale asi očekávají i ty horší časy, takže šetří a shánění sponzorů není jednoduché. S našimi známými partnery ale fungujeme na dlouhodobější bázi, proto nemusíme dnes oslovovat nějaké nové sponzory.

Kromě kapel jsou tu ale samozřejmě další organizační záležitosti. Co všechno musíte před festivalem zařizovat, aby akce klapla bez problémů?

Když máte hotový program, potřebujete samozřejmě zajistit místo a zařídit vše tak, aby to mělo hlavu a patu. Což znamená rozkreslit plány tak, aby se vědělo, kde bude stát který stánek, zajistit stánkaře, catering, pivovary, pódium, velkoplošnou obrazovku a další techniku. Dále se s policií domlouváme na dopravním omezení, aby byla zajištěna bezpečnost návštěvníků. Proto bude v době konání festivalu omezena v Záhlinicích rychlost na 30 km/h. Musíme se také domluvit na parkovacích místech a personálním obsazení festivalu, dále vymyslet nějaký doprovodný program a důležitá je i propagace. Naším hlavním reklamním médiem je hlavně facebook, o který se stará syn Kuba, a já si nejvíce cením takové té šepťandý, když si o akci lidé řek-

nou mezi sebou. Velmi si také vážím spolupráce s městem Hulín a panem starostou, který nám vychází ve všem vstříc. Pak už je to jen na počasí a na lidech, jestli přijdou.

Jak velký je váš organizační tým?

Počítal jsem, že je to nějakých 130 lidí, kteří musí zajistit chod festivalu z pohledu točení piva, zázemí, ochranky, zdravotníků atd., takže to není úplně malý počet. My ten pořadatelský tým neměníme. Máme 12 let stejného zvukaře, LED obrazovku 15 let a sázíme na to, že už to máme vychytané a dobré věci se nemění. Ten tým už je tak sehraný a každý víme, kdo má co na starosti, že už to řešíme spíše jako naše hobby.

Na slavnostech piva se podílí celá vaše rodina. Jak moc to zasahuje do chodu v domácnosti?

Řekl bych, že zásadně. (smích) Ale děláme to už 24 let a vždycky jsme to dělali v téhle sestavě. Bylo i hůř. V začátcích sice byly děti malé, ale postupem času už jsme i s nimi začali konzultovat program. Vždycky jsou to samozřejmě nervy, jestli to všechno vyjde ohledně počasí a návštěvnosti atd., takže je to takový zdravý rodinný adrenalin, ale vládne u nás demokracie, takže vždy, když je nějaký dobrý nápad, tak ho většinou zrealizujeme. Ve skutečnosti ten festival děláme ve čtyřech lidech, kdy tu organizační záležitost máme na starost já se synem a manželka s dcerou se starají převážně o zázemí pro kapely a VIP zónu během festivalu, což taky není jednoduché. Víceméně nejraději máme odchod na konci května, ovšem jeden ročník končí a přípravy na další vzápětí zase začínají. (smích)

Plánujete, že by jednou vaše děti pořádání festivalu převzaly a smě-

řujete je k tomu už nějak teď?

Určitě. Já se na to úplně těším, až to předám. Snad dostanu někdy „volňasek“ a půjdu se jen bavit. (smích) Někdy v blízké budoucnosti bych to určitě chtěl předat mladší generaci. Přicházíme na to, že oni to vidí trochu jinak a Kuba má trochu jiné názory na kapely. Já se přiznám, že v tomto smyslu jsem trochu konzervativní a pro mě je to o těch lidech dejme tomu 30+ a myslím, že je to taková cílovka, která by tam měla zůstat. Možná ale přijde doba, kdy program omladíme a pozveme kapely, které nalákají lidi okolo dvaceti let. Možná už něco vymyslíme na příští rok. Tím však neříkám, že program úplně změním.

Spousta návštěvníků si právě tu rodinnou atmosféru na vašich akcích pochvaluje. Co děláte jinak než ostatní pořadatelé, že to takto funguje?

My nejsme festival založený čistě jen na muzice. My chceme být spíše pohodovým pivářským festivalem a pivo je pro nás důležitější. I proto jsme teď usazení v areálu skvělého Záhlinického pivovaru. Dbáme i na doprovodný program, aby se lidi bavili. Loni jsme lezli na komín ve stylu Postřižín, byl tu Dominik Hašek na oslavu 20 let Nagana, jsou tu pivní soutěže, kreslíři z TR-NEK-BRNEK, takže to není jen o tom, aby šly kapely po sobě. Snažíme se, aby si tu člověk odpočinul, aby se nenudil, a hodně dbáme i na zázemí, aby lidé měli určitý komfort. Chceme, aby si u nás užili krásné dva dny a doporučili pak akci svým známým.

Kdy se ve vás vlastně poprvé zrodila myšlenka pořádat větší akci?

To bylo dávno, kdy jsem ještě pracoval ve společnosti R. Jelínek. Ta koupila Kamínku a s panem majitelem jsme

se bavili na téma využití toho areálu. Vzpomínám si na první akci na tomto místě, kdy jsem obvolával pivovary z telefonní budky, a když jsem řekl, že děláme první ročník slavnosti piva, tak většinou položili telefon, že je to nezajímavé. Nenechali jsme se odradit a na první ročník přišlo asi tři sta lidí, kdy v rámci jednodenního programu vystoupil Železný Zekon a kapela Tip-Top, a začátky to byly veselé. O to větší pak bylo zadostiučinění, když se během jedenadvaceti let našeho pořádání do tohoto odlehleho areálu uprostřed Chřibů naučilo každoročně chodit na slavnosti piva několik tisíc lidí a akce se stala vyhlášenou.

Troufnul byste si na to od nuly i v dnešní době?

Ne. I když jsme skončili na Kamínce, tak jsme se v rodině radili o tom, zda má smysl pokračovat, protože je to hodně náročné psychicky, fyzicky i finančně. Nebýt toho, že jsem díky shodě náhod objevil záhlínický areál, tak by asi naše aktivity skončily a kochali bychom se jen fotkami z Kamínky.

Co je pro vás hlavním kritériem pro výběr interpreta? Dáte spíš na své osobní sympatie, nebo se řídíte i přáním fanoušků?

Mám veselou příhodu s mojí dcerou. I když jsem tomu moc nevěřil a toho interpreta neznal, tak v roce 2011 dcera Tereza chtěla mít v programu nějakého pana Kluse. Na její popud jsem ho tedy objednal, a jelikož už nebylo místo v programu, vystupoval až po kapele Desmod. Myslel jsem si, že po ní odejde většina lidí domů a on bude hrát pro prázdnou Kamínku. Nevím ale, kde se ti lidé vzali, neboť pod pódium přišlo víc lidí než na Desmod a všichni chtěli vidět Kluse. V té době to byl jeden z nejhezčích koncertů a jsem rád, že

jsem dal na intuici své dcery. Tomáš Klus se pak v roce 2012 stal Zlatým slavíkem.

Na druhou stranu mi moc nevyšla sázka na Lucii Bílou s Arakainem, kdy manažer kapely garantoval nějakou exkluzivitu a následně nasmloval jejich koncerty i v blízkém okolí, takže nakonec ta návštěva nebyla až taková, jakou jsem asi očekával.

Na koho se osobně nejvíce těšíte letos?

Nejvíce se těším na Petra Nagy. Když jsem řekl svým známým, že bude hrát v Záhlincích, byly reakce takové rozporuplné, jestli tam úplně patří nebo ne. Viděl jsem ho ale teď živě s perfektní kapelou a garantuju, že to bude skvělý zážitek. Věřím tomu, že i čtenářky Týdeníku nějaký ten jeho plakát doma v pokoji měly. Je to kvalitní muzikant a má co říci, to hit. Do programu osmdesátých let nám skvěle zapadá.

Stiháte si vůbec užít i program, nebo po celou dobu musíte kmitat, aby vše fungovalo?

Když se mi pověde chvíli ze zadu kouknout na pódium, tak ano, ale většinou bývá jedna kapela na pódiu a druhá se na něj chystá, takže mám pocit, že toho moc nevidím. To ale asi není úplně cílem, protože ty kapely už jsem viděl mockrát. My většinou fungujeme od středy do pondělí a té práce je mnoho. Spíme na místě v karavanech a i v pozdních ranních hodinách musíme problémy řešit, proto je nejdůležitější prodloužený víkend hlavně přežít. Užívám si ale celkově té atmosféry a pro nás je největším zadostiučiněním, když lidi odcházejí v pohodě a jsou spokojení.

Co všechno musí klapnout, abyste si v neděli ráno mohli říci, že byl letošní ročník úspěšný?

Počasí, spokojení lidi a aby se nestal žádný zásadní průšvih. Syn Jakub vstupuje do rozhovoru: „Aby byla spokojená maminka. Pak budeme spokojení všichni.“ (smích)

Jakub Malenovský